

ALBINA

Revista săptăminală a așezămintelor culturale

ANUL 59 Seria II-a Nr 417 | 8 pagini 15 bani | Miercuri 21 decem. 1955

La 21 decembrie 1955 s-au împlinit 76 de ani de la nașterea lui I. V. Stalin. Discipol credincios a lui V. I. Lenin, Stalin a luptat neobosit, până la ultima clipă a vieții pentru libertatea și fericirea tuturor oamenilor muncii, pentru pace, pentru biruința comunismului. Acestor țeluri înalte le-a chinat Stalin înțelepciunea sa, și-a înflăcărat.

Lenin, marele geniu al omenirii, muncitoare, întemeietor al partidului comunist și al Statului Sovietic a avut în Stalin un credincios discipol și tovarăș de luptă. Stalin a îmbogățit mai mult partea atotbiruitoarea învățătura marxist-leninistă despre luptă și societate. De aceea, azi în toate țările stă alături de noi al marilor dascăli, Marx, Engels, Lenin.

De numele lui Stalin este leagată puterea de nebiruit a Statului Sovietic de azi. Cel de la 10 Cincinal a fost îndeplinit înainte de termen. Față de anul 1940 producția industrială a Uniunii Sovietice a crescut azi cu peste 30.000.000 hectare pământuri înțelepitate au fost redede agriculturii. Sub conducerea P.C.U.S. popoarele sovietice luptă mai departe pentru dezvoltarea cu precădere a industriei grele, pentru înflorirea agriculturii.

Invățătura lui Marx, Engels, Lenin, Stalin este călăuza luminoasă în întreaga luptă a partidului nostru pentru socialism, pentru fericirea poporului, pentru pace. Tăria noastră, izbînzi-le noastre, se datoresc faptului că partidul aplică în mod consecvent această învățătura.

Chipul luminos al lui Stalin — mare prieten și sprijinitor al țării noastre — va rămâne în totdeauna adînc întipărit în inimile noastre. Cinstindu-l amintirea scumpă, poporul nostru muncitor își exprimă dragostea și recunoștința nemăsurată față de marea Uniune Sovietică, eliberatoarea noastră, față de gloriosul partid comunist și de conducătorii săi iubiți care și-au închinat întreaga lor viață măreței cauze a socialismului și a apărării păcii.

Provește simplă

de MIHAI BENIUC

Eu gîndurile voastre le furai
Să-mi faci din ele sunete pe nai,
Și-n inimile voastre am pornit să caut
Doine pentru frunze, cîntec pentru flaut.

Grijurile voastre, multe ca turmele,
Pe strunele mele-și lăsară urmele,
Durerea voastră mare și amară
Am pus-o ca să-mi joace pe vioară.

Pe ochii-mi orbi, să văd, am pus țărîină
Din vatra romînească și bătrîină
Și m-am uitat spre răsărit de soare
Ca omul cînd se duce ca să are.

Că am văzut pe cer veșnițe roșii
Pe cînd rupeau tăcerea grea cocoșii
Se trage de acolo că în sat
Mai dis-de-dimineață m-am sculat.

Iar omul ce mergea cătră uzină
Mi-a tălmăcit ce-i în acea lumină;
Era de-al nostru omul, tot din sat,
Și mai tirziu în temniță l-au sugrumat.

Dar cei care l-au smuls din astă lume
Lumina nu putură s-o sugruma,
Lumina i-a orbit pe ticăloși
Și i-a gonit ca dihori singeroși.

Ci cîte unul pe la grajd se mai incurcă,
Ioane, vezi de ai la îndemină-o juncă;
Iar dacă-l prinzi la roțile dințate
Prin fabrică, pălește-l, Nică fratel!

Blîndeții seculare n-o să-i strice
De-om face-o barem pentru-o vreme bice
Cu noduri groase și țepoase sfîrcuri
Pentru acei ce stau pîndind în smîrcuri.

Căci uile-acu-i acum ori niciodată
Să ai cu truda ta și roada toată
Să pui și să supui voinței tale
Tractoare și hidrocentrale.

Partidul clasei muncitoare
Ți-a spart din bezna ta poartă spre soare

LUMINA PARTIDULUI

de DUMITRU CORBEA

Am cunoscut partidul în clipa cea mai grea:
Cînd frig și întuneric era în mintea mea,
Cînd jarul de pe vatră-mi mocnea ca-ntr-un tăciune

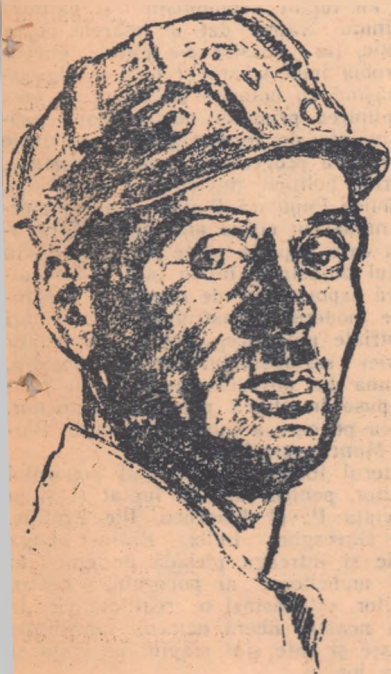
Și nu vedeam, în viață, decît amărăciune...
În cîmpănă, atuncea, s-a pus taraua vieții,
În cîntece turnîndu-mi tot focul tinereții.

Orbecînd prin mlaștini, prin apele stătute,
Aș fi luat poteca pădurilor tăcute
Și-aș fi trăit ca fiara, în mine răzvrătit,
Cătfînd, fără putere, liman și răsărit.
O flacăra din carte prinsese să-mi arate
Idea leninistă ce drum și cum străbate...

Stă marea adormită, în unde legănată...
Pe cer plutea o diră, aprinsă, de săgeată...
Senin era pe mare, și liniște, și soare,
Dar ascultam furtuna, fierbînd, clocotitoare
Din adîncimi în care zac mateloți, corăbii,
Comorile din Argos, rugina unor săbii...

Ardea în mine focul pe care Prometeu
L-aduse între oameni să-l vadă aprins, mereu...
Pe marea în furtună, sub ceru-nvolburat,
Vislea printre noianuri soldat lîngă soldat...
Partidul era țărmlul, și far era, busolă —
Azi țara-i luminată de-a lui aureolă!

OAMENI CRESCUȚI DE PARTID

Haidu Iuliu

lucru din Petrila, Erou al Muncii Socialiste, lucrează în contul anului 1960. A fost ales delegat la Congresul partidului

Calciu Grigore

inginer la S.M.T. Hărman, regiunea Stalin, a dat și dă un prețios sprijin gospodăriilor colective din raion în organizarea muncii și aplicarea metodelor înaintate de cultivare a plantelor

Bibere Mircea

director al căminului cultural din comuna Prejmer, regiunea Stalin — cămin cultural fruntaș pe regiune

Labuneț Valer

prim-topitor la cuptorul Nr. 4 de la Combinatul Siderurgic Hunedoara, a realizat în cinstea Congresului partidului, sute de tone de minereu peste planul de producție anual

Desene de P. MANU

Tractoristii

Frumoasă plimbare, nu? Pisea puțin vântul, dar nu-i bai. Doar simțem tineri.

Și tovarășul meu de drum, Lazăr Nicolae, îmi povestește cum în urmă cu 6 ani, tot pe drumeagul ăsta, mergea spre Sibiu la S.M.T. Turnișor. Aici a găsit adăpost, a crescut și a învățat meseria. A fost tractorist, apoi șofer, iar acum lucrează ca mecanic în atelier. Și fiindcă azi e duminică, o face pe vizitii Deodată, strunind hăturile, Lazăr îmi spune:

— Cașolt... satul meu. Aici m-am născut și tot aici am rămas orfan... Furat de amânări, opri la poarta unui gospodar. În loc de bun venit, unchiul Lazăr Ion își întindea nepotul nițel cam oțărât:

— Te știu eu că ești vizitii bun, dar mai bine veneai strunind la volan pe ai 35 de cai, nu pe unul singur, că mărtoage de astea avem și noi. Nu văzuși cum arată pământul nostru pe deal? Ca un sac peticoit. Zilele astea ne întovărășim și noi și de-abia vă așteptăm să ni-l coaseți peste haturile cu brăzdalele voastre. Vrem să avem și noi un sac mai ca lumea, pe măsura beșugului. Nu-i așa?

— Așa e unchiule și să știți că mine dimineață sîntem aici, doar avem contract — îi spuse zîmbind nepotul lui și rămas bun.

Cînd am ajuns în satul Nou, băgînd de seamă că mă îndrept spre tractoriști, bătrînul colectivist Aflatu Ion îmi spuse în glumă:

— Cum văz eu, nu ești de prin părțile noastre. Spune, nu cumva ai venit să ne ceri vreun tractorist? Asta nu se poate, nici în rîptul capului. Și apoi, doi din ei sînt chiar de aici. Pe Schmidt Ionică noi l-am dat la școală, iar Novac Neculae e tot de-al nostru. Așa că, sîntem cum s-ar zice în familie... Lucrăm mîna-mîna. O familie mare. N-ai auzit de brigada a 9-a? Se poate? E prima pe stațiune. Ce, te joci? Și, cîcă lucrează după metoda... „harașo“!

Dar Tolbaru Gheorghe în vîrstă numai de 16 ani, cel

mai tînăr din brigadă, îi răspunse mosului că nu se cheamă „harașo“ ci „hozrascioi“.

— Zău? Și ce-i rău în asta? îl înțepă mosul întărit. Las-o așa „harașo“! Cine are coraj să spună că nu lucreați voi bine?

Întîrind în camera tractoriștilor, citii pe un panou cum în cinstea Congresului partidului, stațiunea și-a îndeplinit

planul cincinal încă de la 24 octombrie a.c., iar planul de toamnă a fost realizat pînă la 10 decembrie cu 150,82 la sută. Printre alte hîrtii din dosarul brigăzii a 9-a, găsi o scrisoare de mulțumire, semnată de Andrei Bänder, directorul căminului cultural din Nou, către conducerea S.M.T. Pînă să întreb ce-i cu scrisoarea, tractoriștii Vlad Marin și Kober Iosif îmi și răspunseră că ei, împreună cu colectivii de aici, au făcut o echipă artistică de s-a dus

vestea. „Să fi văzut cum mă rîdeau pe scenă Jungla Dumitru și Nistor Nicolae de cei care și lucrează pămîntul ca neburma, așa cum au aducut, sau s-o fi ascultat pe Cloșan Maria cîntînd „Drag îmi e bătăia cu tractorul“.

Zăbovind mai mult la tafas, am aflat cum brigada tractoriștilor s-a luat la întrecere cu o brigadă din colectivă, unii arînd mai adînc și mai de zor, alții prășind mai bine și mai cu spor. Serii de-a rîndul au citit laolaltă „Pămînj desfelenit“, sfătîindu-se și dîmirindu-se unii pe alții la arie sau la cămin, pe cîmp sau la colțul roșu. De asemenea, veneau adesea tehnicienii de la S.M.T. și chiar inginerul șef Huneade Anton și împreună cu conducerea colectivului, planuiau ce și cum e mai bine.

Cînd am ieșit din Nou, Lazăr slobozi un chiot de răsuară toate găvanele văilor. Patru uriași de oțel îi răspunseră într-un duduie asurzitor. Sus, pe costisa pestiță, ca o sarică peticoită, patru KD-uri, înaintau cutezătoare, striveau sub senile pirul și iarba rea. tăiau hat după hat și răscoleau puternic adîncul belsugului de mîine...

PETRE POPA

MAESTRI

La marginea dinspre apus a orașului Cimpulung-Muscel, în apropierea înălțimilor împădurite ale Gruiului, se află o casă cu pridvor românesc. Aici trăiește Silvia David, neîntrecută artistă a lucrului de mîna pe țesături de cîneapă.

Silvia David, se numără printre vestitele maestre din țara noastră, care creează broderii de artă numai pe țesături de cîneapă. Ea îmbogățește astfel tradiția artei populare românești. Silvia David lucrează acum în secția de broderii a combinatului de producție cooperatistă Muscel. Aici a reușit să strîngă în jurul ei multe țărănci muncitoare din comunele apropiate,

precum și gospodine, cărora le împărtășește cu drag și dărnice meșteșugul.

Numeroase fete din comunele Bughea, Lerești, Apa Sărată, au început să-și însușească de pe acum măiestria bătrînei lor profesoare. Viorica Bugheanu, Maria Pătrașcu, Viorica Aldea, Stela Bugheanu, Sultana Chingaru și Valeria Horoveanu, sînt dintre cele mai sirguincioase.

Recunoscîndu-i-se neîntrecută măiestrie, Silvia David a fost primită ca membră a Uniunii Artiștilor Plastici în zilele cînd împlinea 69 de ani.

NICOLAE NASTA

podari îl și împrăștiu. Gușoiul pierdea astfel tocmai ce e mai de folos plantelor.

Multe s-au îndreptat în sat în munca sătenilor de pe urma conferințelor. Mai ales în felul de a munci pămîntul s-au schimbat multe. De asta au avut grijă conferințarii. Doar printre ei se află Chisăliță Ioan, Figher Martin, Axente Horia, gospodari dintre cei mai pricepuți și mai vrednici, inginerul Istrate Grigore de la gospodăria de stat, învățători, doctori...

Zece oameni înmănușiază colectivul de conferințarii și prin ochii fiecăruia dintre ei colectivul ia seama la tot ce se cade să fie îndreptat. Cînd se află că o anume treabă nu merge cum s-ar cuveni, colectivul pregătește o conferință anume pentru asta. Conferințele se anunță din timp, iar conferințarii nu-i luat la nimereală. Dacă este vorba, bunăoară, de o metodă nouă, pe care nu toți o folosesc, e chemat să vorbească despre ea fie tovarășul Axente Horia, fie tovarășul Chisăliță. Ei, cum află o metodă nouă, îndată ce-i vine timpul o și folosesc. Amîndoi sînt fruntași ai recoltelor bogate.

Pentru iarna care a început, mînușiat de conferințarii a hotărît să vorbească oamenilor despre felul cum trebuie să fie cultivate și îngrijite sfecla de zahăr și ciocoarea. Tot mai mulți țărani muncitori din Axente Sever cultivă asemenea plante. De asemeni, mulți gospodari de pe aici se ocupă și de creșterea vitelor. De aceea, printre conferințele ce se pregătesc pentru iarnă, se numără și una care țămurește ce anume trebuie să se facă pentru îmbunătățirea soiurilor de vite.

Mulți țărani vin să asculte conferințele ținute la căminul cultural. Colectivul de conferințarii se îngrijește să înfățișeze multe fapte culesse chîa din partea locului. Și oamenii le cercetează, se dumiresc și se simt ajutați.

E. CIOBANU

Muncitorii, țărani muncitori, oamenii de știință și cultură, întregul popor muncitor întîmpină cel de-al doilea Congres al partidului nostru cu realizări din cele mai frumoase. Din entuziasmul

ce a cuprins masele largi în marea întrecere socialistă desfășurată în cinstea acestui mare eveniment, din dragostea profundă pentru partid a izvorit lozincă: „Să depășim cele mai mari realizări de pînă acum în cinstea Congresului partidului!“

Partidul nostru este iubit și recunoscut de masele largi ale poporului ca un conducător înțelept, cutezător deschizător de drumuri noi în viață, de preferență adînc revoluționare.

Prin caracterul său de clasă, prin structura sa organizatorică, prin luminoasa sa fizionomie morală și intransigența sa revoluționară, prin măreția sarcinilor istorice ce le are de îndeplinit, Partidul Muncitoresc Român, partid comunist, se deosebește ca cerul de pămînt de toate partidele cu existență vremelnică — cum au fost la noi și sînt încă în alte țări — partidele reformiste și burghezo-carieriste.

Datorită atât glorioșului său trecut de luptă, cît și mărețelor sale sarcini revoluționare pe care le are de îndeplinit: construirea socialismului, apoi a comunismului, — putem numi pe drept cuvînt Partidul Muncitoresc Român, făuritor al unei istorii mărețe.

Partidul Comunist Român a fost mobilizatorul și conducătorul luptelor eroice ale clasei muncitoare, lupte purtate în condiții de ilegalitate împotriva exploatareii capitaliste și a teroarei fasciste, împotriva orimalului război antisovietic, pentru zdrobirea capitalismului și victoria socialismului în patriă noastră. În

FAURITOR AL UNEI ISTORII MAREȚE

istoria partidului nostru rămîn înscrise cu litere de foc luptele eroice pentru revindicări economice și politice ale muncitorilor de la Lupeni, Grivița, etc. lupte conduse de partid.

De la crearea sa, partidul nostru a susținut revindicările țărănimii exploatare și ale minorităților naționale asuprite. Partidul Comunist Român a luptat pentru confiscarea miilor de hectare aflate în stăpînire de familie regală, precum și a celorlalți moșieri, pentru împărțirea acestor pămînturi țărănimii fără pămînt sau cu pămînt puțin.

Consecvent politicilor sale, după 23 August 1944, partidul a rezolvat pînă la capăt revindicările de bază ale țărănimii. Pentru prima dată în istoria poporului nostru, țărănimii muncitoare a primit pămînt din moșii confiscate, fără nici o obligație de plată sau despăgubire. Tot printre înfăptuirile de seamă ale regimului democrat-popular, — regim de stat în care forța conducătoare este partidul nostru, — se numără și rezolvarea problemei naționale. Minoritățile naționale din țara noastră se bucură de drepturi depline, ca și poporul român. Au fost create școli, institute științifice, teatre și ansambluri artistice, etc. în limbile materne ale minorităților naționale, a fost creată Regiunea Autonomă Maghiară. Manifestările rasiste și șoviniste sînt depuse de lege.

In anii grei ai ilegalității, comuniștii, închiși în beciurile umede și întunecoase

ale Siguranței sau în celulele închisorilor burghezo-moșierești și supuși unui tratament ucigător, au înfruntat eroic, cu fruntea sus, toate aceste bestialități. Comuniștii n-au demobilizat. Insuflețiți de nenumăratele succese economico-politice ale Uniunii Sovietice — nădejdea întregii omeniri muncitoare — ei înfruntau cu curaj primejdia și chiar moartea. Ei nu și-au pierdut nici o clipă încrederea în victoria luptei partidului. Abnegația, eroismul și sacrificiul comuniștilor au uimit și înfricoșat dușmanul de clasă. Neștearsă va rămîne în inima poporului nostru amintirea eroismului cu care au luptat cei mai buni fii

de Iordan Tănase

ai săi. În februarie 1933, călăii Siguranței din Constanța l-au arestat pe luptătorul comunist Velico Marinov (Ursu). După cunoscutul tertip al poliției burghezo-moșierești, călăii Siguranței au încercat să-lucidă pe Ursu sub motiv de „încercare de fugă“. Gloanțele și-au greșit însă ținta. Furioși, agenții Siguranței s-au năpustit asupra comunismului rănit. Calm, Velico Marinov le-a aruncat în față vorbele sale grele: „Puteți trage încă o dată. Nici acum nu este tîrziu s-o faceți. Prin moartea mea însă nu veți putea stîrpi comunismul, și nu veți salva burghezia“. Comuniștii Petre Gheorghe, adus legat la ochi în fața plutonului de execuție, și-a înfruntat cu dispreț călăii: „Vă e rușine

să vă uitați în ochii noștri? Comuniștii nu sînt de moarte! Afara cu hitleriiștii din țară! Trăiască Uniunea Sovietică Trăiască Partidul Comunist Român! Trăiască România liberă!“

Datorită eroismului și abnegației care au luptat comuniștii și datorită sprijinului frățesc dat de marea popo sovietic, țara noastră s-a putut elibera din robia imperialistă și teroarea fascistă, pășind cu hotărîre pe un drum nou. Îndeplinirea primului nostru plan cincinal înainte de termen este o mărturie puternică a progresului nostru economic. Datorită politicii înțelepte a partidului Republica Populară Romînă s-a transformat numai în cîțiva ani dintr-o țară zgrără care importa peste 90 la sută din utilajul industrial, într-o țară industria agrară exportatoare de mașini și mașini unelte moderne. Construirea unei ramuri industriale puternice, temelia temeliile victoriei socialismului în țara noastră este una din dovezile puternice ale politicii puse în slujba poporului muncitor politică pe care a dus-o și o duce Partidul Muncitoresc Român.

Viitorul liber și fericit al poporului muncitor, pentru care au luptat și și-a dat viața Pavel Teacenco, Ilie Pintili Petre Gheorghe, Bella Brainer, Olg Bancic și întreaga pleiadă de eroi ai clasei muncitoare, ai poporului nostru muncitor, este astăzi o realitate vie. În patria noastră liberă oamenii muncii din orașe și sate sînt stăpîni pe viața muncii lor.

Poporul nostru muncitor știe să-și pruiască cuceririle. Sub conducerea partidului, el luptă zi de zi pentru a apăra cu demnitate și tărie cuceririle sale istorice pentru înfăptuirea țelului partidului: construirea socialismului în patriă noastră.

Partidului - recunoștință fierbinte

Din adîncul inimii

La poarta unei uzine din Capitală, muncitorii au așezat pe un soclu de lemn un soi de calendar. Avea foile mari și-n fiecare zi se întorcea încă una. Arătînd cîte file mai erau pînă la Congres, calendarul le amintea zilnic muncitorilor: „Ți-ai îndeplinit angajamentul?” Azi a mai rămas în el o singură foaie. Pentru muncitorii de aici și din toată țara calendarul acesta și-a mistuit de mult zilele. Aceasta fiindcă oamenii cinstind Congresul partidului, au măsurat timpul cu fața. Prin fapte au dat muncitorul țaranul, cărturarul, măsura dragostei față de partidul care le luminează calea spre o viață nouă. Și-n fiecare colț al patriei au răsărit astfel florile recunoștinței, în fiecare zi altele și altele.

În ziua de 15 decembrie laminoristii din Hunedoara au dat produse în contul lui 23 Decembrie, ziua Congresului partidului.

La Bicăz, tuneliștii au biruit după luni de luptă cu stihiiile muntelui, străpungînd tunelul cu 170 zile mai devreme. În cinstea Congresului, centrala electrică din Borzești (Moldova) a început să dea lumină. Va da curînd lumină și cea din Paroșeni (Valea Jiului). Puterea miilor de kilowați va năvăli curînd în uzine și-n sălașurile oamenilor.

La Cerna-Jiu și Ozana-Cracău tineretul patriei noastre, recunoscător partidului care-i îndrumă pașii, a dat cu multe luni mai de vreme în folosință, două linii ferate. „Raportăm Partidului — spun metalurgiștii de la uzinele „23 August” — că vom da peste plan mașini noi construite pentru prima dată la noi în țară”. Petrolistii de la Boldești anunță că la 16 decembrie au terminat planul de foraj pe anul acesta. „Raportăm partidului care ne-a arătat calea spre o viață îmbelsugată — spun colectivistii de la gospodăria agricolă colectivă „Victoria” din Lenaueheim — Arad. — că fondul de bază al gospodăriei noastre trece de 1.800.000 lei. că gospodăria noastră e tot mai bogată și mai înfloritoare”. Spun aceasta, cu sufletul plin de simțămîntul recunoștinței, acești oameni care altădată umblau flămînzi și în zdrențe.

La Nisipari, un mic sătuc din Caracal, 20 de țărani muncitori, ascultînd îndemnul partidului, s-au unit să-și lucreze pămîntul laolaltă. Ei au închebat o întovărășire agricolă (a 47-a din raion) căreia i-au dat numele celui de al II-lea Congres al partidului. Într-o singură bătaie uriașă a svîcnit în aceste zile inima poporului. A fost în ea căldura unor inimi tinere de copii; a celor de la școala de 7 ani din București, care au primit cravatele de pionieri deunăzi, lingă zidurile Doftanei. A fost emoția celor 40 de țărani bătrîni de la gospodăria agricolă colectivă din Făcăeni, raionul Fetești, care la împărțirea veniturilor au primit din partea colectivei care întregi de bucate, pentru ca bătrînețile să le fie lipsite de grija traiului.

Ei au mulțumit partidului pentru toate cîte sint, pentru cele ce vor fi. În ziua aceasta oamenii muncii din patria noastră fac din nou socoteala vredniciei lor, află cît de minunate-s roadele și își vădesc hotărîrea de a merge neabătut pe drumul de izbînză pe care-l călăuzește inteligența partidului.

Duminică, 18 decembrie a.c., în comuna Afumați, raionul Brănești, s-a inaugurat o nouă gospodărie agricolă colectivă. În semn de recunoștință și dragoste pentru partid, care i-a îndrumat pe drumul belșugului și bunăstării, cele 22 de familii de țărani muncitori colectivști au hotărît ca gospodăria lor să poarte numele „Cel de al doilea Congres al partidului”.

În fotografie: În fața sediului noii gospodării agricole colective, oamenii discută cu bucurie despre evenimentul sărbătorit.

Vremînd CUVÎNTUL PARTIDULUI

Către inima omului

A fost greu la început, dar greul a fost învins. Cuvîntul partidului își croia cale sigură către inima omului. Căminul nostru cultural a bătătorit și el această cale dreaptă... Venea omul la serbare și feciorul îi spunea o poezie despre bucuria muncii în colectiv. Mergeam din casă în casă, citeam cîte un ziar, o broșură sau cîteva pagini din cărțile „Pămînt des-

telenit” și „Brazdă peste haturi”. La început, erau înscriși numai vreo cîțiva comuniști în frunte cu secretarul organizației de partid. Dar fiecare a mai adus încă 2-3 inși și astfel, în primăvară, 23 familii și-au unit pămînturile în întovărășire agricolă.

Allînd de aceasta, cei din satul Bunești se hotărîră să

nu se lase mai prejos. Ne-am dus în sprijinul lor cu toată brigada artistică de agitație. Azi, au și ei o întovărășire de creștere a păsărilor, de ție mai mare dragul!

GH. CUCULESCU
directorul căminului cultural
din comuna Zărnești,
raionul Pitești

Cîteva fapte

★ În patru comune din raionul Alexandria (Nanov, Tîgănești, Mavrodin și Furculești) țărani muncitori au grăbit ritmul lucrărilor de construire a căminelor culturale de aici. De cîteva zile noile cămine culturale au fost date în folosință.

★ Zilele acestea constructorii și instalatorii întreprinderii de construcții și amenajări piscicole din cadrul Ministerului Industriei Alimentare au dat parțial în funcțiune noua fabrică de conserve și semiconserve de pește din Tulcea.

★ Din inițiativa colaboratorilor Institutului Agronomic din Cluj a luat ființă aici un birou de consultații agricole. Scopul lui este de a acorda ajutor agrotehnic colectivștilor, întovărășitorilor și țărănilor muncitori cu gospodării individuale precum și tehnicienilor și inginerilor agronomi din regiunea Cluj și din regiunile învecinate.

La nevoie membrii biroului se vor deplasa pe teren pentru a cerceta diferitele probleme agricole și a da îndrumările necesare la fața locului.

★ În întrecerea socialistă ce se desfășoară în fabricile din regiunea Suceava în cinstea Congresului partidului, participă peste 17.000 tineri. 2.400 dintre ei au primit titlul de fruntași în producție. 22.000 de tineri participă de asemenea la acțiunile gospodărești inițiate de sfaturile populare pentru înfrumusețarea orașelor și satelor.

★ Noi construcții în cinstea Congresului au înălțat muncitorii trustului 6 Construcții-Craiova. Ei au terminat de curînd construcția marelui frigider de la Craiova.

CHIPURI

dintr-o comună FRUNTASA

Ziua, cît e lumină afară, gospodarii din Tînjăreni, raionul Fîlăși, trebăluiesc carecotro, cu toate că muncile plurești de seamă le-au isprăvit încă de cînd au plecat cocorii. Ei s-au deprins să se întâlnească seara în tovărășia cărților de la bibliotecă, unde o fată de-aia i-a împrietenit și i-a făcut să îndrăgească minunata lume a cărților. Pînă în prezent biblioteca de aici numără aproape 500 cititori permanenți. Întovărășitul Gheorghe Enache este unul din pasionații cititorii, și alți întovărășiți, care au

învățat multe din paginile cărții „Pîine albă”, vor ca și întovărășirea lor agricolă să fie transformată în gospodărie colectivă. Adeseori numeroși tineri și vîrstnici pot fi găsiți la căminul cultural, repetînd programul brigăzii artistice de agitație. Învățătorul Constantinescu Marin îi îndrumă întotdeauna cu sfaturile sale prețioase. Ca și bibliotecara Dulămiță Camelia, el este trup și suflet legat de munca culturală. Dragostea și interesul lor pentru răspîndirea culturii a făcut ca biblioteca să fie declarată model, iar brigada artisti-

că de agitație, să primească premiul întîi la concursul regional. Astăzi oamenii au căpătat încredere în „Oceanul magic al brigăzii”. Datorită brigăzii artistice și ochianului ei magic, a fost reparat căminul cultural, astupată o baltă care le făcea multe neajunsuri, mulți codăși au devenit fruntași și cîte altele... La toate aceste realizări pe tărîm cultural a adus o mare contribuție Maria Ortilă, secretara organizației de partid din comună, purtătoarea insignei „Evidențiată în munca culturală de masă”.

Maria Ortilă

Marin
Constantinescu

Camelia Dulămiță

Gheorghe Enache
(Desene de P. MANU)

Oamenii ai zilelor noastre

asta-i bine. Mai departe oleacă, o gospodină tină, cu obrazii înroșiți de ger, freacă niște geamuri; se cheamă că Mișu s-a însurat, și asta iar îi bine. Uite o librărie, asta nu era înainte... dar aici, drumul e stricat, asta nu e bine... O fetiță se uită curiosă la mine: „Cine o fi străinul acesta?” Fetița seamănă cu tunelistul Barbărasă Enache, dar o știam de-o șchioapă și uite... azi poartă la git cravată roșie de pionier.

Dar oare Ersek neni, „căpetenia” gospodinelor din colonie, ce mai face? Răreori putea bietul Ianoș baci să stea împreună cu soția sa: ba era chemată la o ședință — că doar e deputată în sfatul popular comunal — ba era rugată de suratele ei să vină pe la club. Iar alte ori Ianoș baci — un priceput tunelist — era la rindul său pofțit la diverse consfătuiri... Și mai pe seară, am făcut o vizită acestei cumsecade familii, una dintre cele mai vechi de pe șantier. Am înclinat un pahar de vin cu Ersek Ion care — de ce aș ascunde-o — se arăta foarte bucuros de oaspeți, ca și de prilejul ce i se oferea de a umbla nestingherit la damigeana pîntecoasă... În casă era cald, perele mari de pe dulap miroseau plăcut. Ianoș baci învîrți butonul aparatului de radio, punindu-l să cînte mai tare. Măsuța rotundă, învelită cu față de nylon, se îmbogăți peste puțin cu două platouri: într-unul, felii de tobă, cîrnăciori proaspăt prăjiți („Serviți vă rog, am tăiat acum cîteva zile doi porci”); într-altul, varză roșie, acra și piperată, tocmai așa cum se cuvine...

„M-am apropiat cu emoție de ceea ce oamenii de pe șantierul de construcții al sectorului Tunel numesc „groapă”. „Groapa” e o imensă vale, adîncă cit un bloc cu trei etaje. Dacă s-ar fi încărcat tot pămîntul excavat de aici în vagoane de cale ferată, s-ar fi format 1.500 garnituri de tren cu 30 vagoane fiecare. Colo, sus, fabrica de beton e aproape gata. În cursul anului viitor va începe turnarea fundației uzinei hidro-electrice propriu zise.

Și mi-am adus atunci aminte de ziua aceea care, acum, mi se pare atît de îndepărtată cînd

au început lucrările de excavare pe locul unde urma să se ridice uzina. Cine a fost primul excavatorist care a început treaba aici? Cum îl cheamă oare? Un băiat înalt, voinic, îmbrăcat într-o pufoaică grea, cu o înfățișare matură, de om gospodar... Bereni, da, Bereni Andrei! Și acum, iată, lucrările de excavare se apropie de sfîrșit. „Unde-i acum Bereni?” Burgă Constantin, un tehnician mai vechi pe șantier, și-a adus repede aminte de el. „Ajunsesse la un moment dat maistrul de excavatoare. A fost trimis apoi pe alt șantier într-o muncă de răspundere. Dar ai să ai prilejul să vorbești cu unul din elevii săi”. Deh, e și asta ceva... Excavatoristul Valeriu Paraschiv e de fel din Cărbunari, un sat din regiunea Iași. Cînd a plecat de acasă, a socotit că va sta pe șantier doar cîteva luni ca „să adune ceva parale” și apoi se va înapoia. Dar iată că după ce a lucrat o vreme ca ajutor de mecanic în tunel, s-a urcat într-o zi mai mult din neastîmpăr tineresc, pe un excavator și numai după o săptămînă a trimis carte în comună, precum ca să se știe că el umblă la o școală de calificare și lucrează pe o anume mașină cum nu s-a văzut la ei în sat... Paraschiv e un băiat chibzuit; din cei o mie, o mie două sute de lei pe care-i ciștigă lunar, își pune bani de o parte pentru „haine mîncare și cărți” și acasă, la ai săi, trimite patru-cinci sute de lei. Pînă acum citva timp, Paraschiv trecea pe la poștă doar o dată pe lună și tinăra aceea drăguță de acolo îi trimina o carte poștală din Cărbunari. De la o vreme, Paraschiv primește scrisori din aproape douăzeci de colțuri ale țării: Iași, Cluj, Constanța, Galați, Suceava, Pașcani, Dorohoi, Gheorghieni... Ii scriu foștii săi elevi, risipiți prin mulțimea șantierelor cincinalului... Bereni Andrei a sădit în inima fostului său elev, pe lingă dragoste pentru excavator și dorința de a învăța pe alții meseria...

Cioc-cioc, cioc-cioc! Bate ciocănelul cizmarului Costică Mazăre, bate de zor; lingă bocanci au apărut pantofi din piele mai bună apoi ușurei pantofiori de fată, buni la joc... Cioc-cioc, cioc-cioc! Meșterului i-au licări lacrimi în ochi în ziua aceea cînd a repara primele sîndăluțe de copil... Cioc-cioc, cioc-cioc! Și Bistrița curge năvalnic, șerpîindu-și printre mături trupul ușor și frumos ca de mireasă, nerăbdătoare parcă să-și încingă mijlocul în straiile de sărbătoare pregătite ei, de oamenii zilelor noastre...

NICOLAE HOLBAN

Bicaz, decembrie, 1955

COMUNISTUL

de SORIN PETRESCU

Cînd mergeam parcă orbi, în neștire, și din noaptea de care-aveam parte căutam, zbuciumați, o ieșire, el vedea, peste noi, mai departe.

Cînd cu lanțuri la mîini și la glezne, în celulele umezi, desarte, sta zvîrlit după chinuri în bezne, el vedea, peste chin, mai departe.

Cînd scheletică, lacomă, iarăși, la vizete sîniea cruda moarte și cerea, clătînînd, noi tovarăși, el vedea, peste ea, mai departe.

Deslusea cum se-apropie zorii, oam zbučni-vor cătușele sparte, asculta marșul mării victorii și privea, și lupta, mai departe.

Și venit-a victoria mare ce atîtea nădejdi împarte. El, visînd-o din vremuri amare, a privit, de la ea, mai departe.

Foști pâlmași la moșia cea veche rodul, astăzi, abia pot să-și poarte. El, visînd holde fără pereche, peste ani, vede și mai departe.

Ca un fulger arzînd prin stihie trece astăzi știința de carte. El, visînd o lumină mai vie, peste vremi, vede și mai departe.

Și spre culmi, după cum ne e vrerea, pașii noștri mereu o să-i poarte, căci i-a dat însuși Lenin puterea de-a vedea și-a lupta mai departe.

Salut și

de ALFRED MAR

Cînd în noaptea neagră, fără stele, obidit, poporul lacrima, s-a-mplinit măreață, vrerea ta izvorînd din lacrimile grele.

Cînd ne-ai dus prin crunta vijelie spre izbîndă-n pas nestăvilit, fulgerul țîșnit în Răsărit țî-a aprins puternica făclie.

Cînd sleiți cădeam fără putere, ne-nălzeai cu dragoste la piept. Tu, partidul nostru înțelept călăuz ai fost. Și mîngiere.

Unde filfila a ta aripă teama-n vînt se risipea ușor. Din sfios făceai un luptător, bezna-mprăștiînd-o într-o clipă.

Ziditor de viață-mbelșugată au sorbit din marele-ți cuvînt,

INSCR

de A. E. BAC

Această țară cu poporul ei Răzbi prin timp, prin noaptea-i trecătoare Spre ceasul cînd măruntele scînteii Schimbate-n flăcări, izbucniră-n zare.

De purpură, un răsărit de soare Și-a-ntins văpaia peste munții grei — Și-ale luminii stele călătoare Au scris în oameni marele temei.

Așos în Bicaz prin 1920. Era pe vremea aceea un flăcău chipes, inimos și lui i se părea că datorită meșteșugului său modest, dar bănos, o va scoate ușor la capăt. Cu chiu cu vai a închiriat o dughiană pe care a zgîriat cu cărbune o firmă închipuită: „La Costică Mazăre — cizmar”. Dar iată că timpul trecea iar el stătea prin ferăstruca afumată în lungul „șoselei”, un drum bolovănos, pustiu. Cînd trecea, la o săptămînă o dată, o mașină, cîinii inebuniți de spaimă, lătrau pînă răgușeau. Toamna, pe ferăstruca cizmarului, se prelingeau fără ostentare lacrimi grele de ploaie; iarna, nămeții ajungeau pînă aproape de acoperiș și vîful își făcea de cap, izbîndu-se bezmetic dintr-un munte într-altul. Uneori, pe inopțate, vîntul era cel ce izbea de perețe ușa dughenei. Dar alteori pe ușa intra o arătare încotoșmănată într-o mie de boarfe. Fără un cuvînt, arătarea lua în brațe soba micușă de tucl, rece și ea de multe ori... Cizmarul tăcea, dar atunci cînd își turna iarbă tare și lute în foia de țigară, se vedea bine că mîinile îi tremurau. Arătarea, dezmoșțită oleacă de căldură, prindea înfățișare de om. „Ce facem, bădie Mazăre, ce facem? Ne mîنینcă ăia...” Și cînd zicea „ăia”, ochii țărănului se făceau mici și scăpărători. Costică Mazăre n-avea nevoie de alte deslușiri. El știa că „ăia” erau slugoii regelui de pe Domeniile Coroanei.

Și iar se umflau piraiele, și iar porneau a sălta pe Bistrița în jos lungi plute, și iar se umplea drumul de colb... Și iar pornea a plînge ploaia, rezemîndu-și capul de ferăstruca cizmarului, și iar se năpustea crivățul pe uliță... Cine era să-și repare încălțămîntea? Oamenii, cei mulți umblau în opinii. Iarna. Și descuți umblau. Vara.

Asta, pînă acum citiva ani cînd Costică Mazăre a băgat de seamă că viața a devenit mai bună. Nici lumina electrică, nici difuzorul din atelier n-au părut să-i grăiască cu atîta putere despre zilele de azi, cum i-a vorbit sumedenia de bocanci și pantofi care-și așteptau rîndul la lucru. Cioc-cioc! a pornit a cînta vesel ciocănelul. Lingă scăunelul bătrînelui meșter au apărut alte două: pe ele stăteau Ilie și Neculai, cei doi băieți ai săi care — uite! — au crescut flăcăiași în lege. Cioc-cioc, cioc-cioc! Cum mai aleargă mașinile pe șosea... și într-o zi, s-a auzit signal răgușit de locomotivă, și într-o zi a șuierat gros sirena fabricii noi de ciment, — ai după ce-ți potrivea ceasul... Cioc-cioc, cioc-cioc! Mașini pîntecoase toarnă asfalt, pe șosea trec autobuze, se ridică blocuri muncitorești la Dodeni, locuințe la Tunel Intrare și Ieșire... Cioc-cioc, cioc-cioc! La Capșa și mai încolo, statul face case unde se vor strămuta oamenii din satele vechi peste care Bistrița, în pușini ani, se va odihni în nou și larg culcuș... Cioc-cioc, bat de zor ciocănelele... Pînă ce într-o zi, Ilie și Neculai le-au zvîrlit cit colo. „Nu-ți fie cu supărare, tată, a grăit cel mai mare dintre feciori, dar noi de-amu plecăm la hidrocentrală”.

Nu s-a arătat supărat bătrînelul, deși inima lui ofta de părere de rău: iaca, băieților nu le place meșteșugul nobil de cizmar! Dar el s-a împăcat repede cu treaba asta, flăcăii săi au ajuns muncitori de frunte. Adesea, le aude numele la difuzor și ochii săi de tată strălucesc de mîndrie.

...Toate astea mi le-a povestit Costică Mazăre, într-o după amiază din această iarnă, o zi înainte de sărbătoarea străpungerii tunelului de aducțiune.

Astăzi cînd pînce la Bicaz, pe șantierele hidrocentralei, fac ce fac și mă duc mai întii și întii la Tunel-Ieșire. Acolo am stat eu vreme mai mulțioasă, acum citiva ani. Trec pe ulițele coloniei, iscodesc în dreapta și stînga... ce mai e nou? Colo, au apărut alte locuințe,

GLORIE

de EUGEN FRUNZĂ

M-aș vrea, nu zic, un cîntăreț de seamă.
Să-mi fie versul ca un vin de cramă,
Să-l soarbă-adînc mesenii din bîrdacă
Și-n cîntea mea să-nchine cîte-o leacă...

M-aș vrea, nu zic, în mil de versuri bune
Trîind mereu, ca sunetul în strune —
Să nu mă pierd în picla cenușie
Precum, în vînt, un fulg de păpădie...

O, cine nu s-ar vrea păstrat în inimi
Precum doresc și eu, adînc, în sine-mi ?
Și cine oare s-ar feri din drum
Să nu-l atingă gloria nîcicum ?!..

Dar mai presus de tot, m-aș vrea părtaş
Al anonimei glorii de ostaș
Ce a știut, cu cînte, pîn-la moarte,
Carnetul de partid la piept să-l poarte...

PÎINE ALBĂ

*Mă-nclin — privind la pîinea albă — în fața prea curatei trude
A celor învățați din veacuri, cît li-i veieatul să asude.
Cu bulgări invelind sămînța ca s-o-nșutească-n paiu-nalt,
Pămîntul să-l îmbrace-n aur dintr-un hotar în celălalt.*

*Cînd văd cum azi pe masa-nînsă bănaa jîmblă se răsfață,
Mai abîtitr mi-e drag de lume, de om, de cîntec și de viață
Dar și minia zgîndărită, ciulin de suflet mi s-agață :
Cîndva, aici pe unde plugul zdrumică țeline și haluri,
Și unde totul este altfel — mă uit și parcă nu mă satur ! —
Pe unde cătinel, de-o palmă, zorește griul să-nfrățească,
Au plîns pînînții-n ani de clacă și de corvoadă boierească.*

*Am colindat în zile albe, pe al cîmpilor obline,
Și-am dat de lacrima-ngropată, precum cărbunele-n adînc,
Am ascultat tălăzuirea altor rîuri de sudoare
Ce strop cu strop se mistuiră în glia cu miros de floare...
O, de-ar putea palmașii, dușii, suspinele să-și împreune,
Ce vijelie fără seamăn deodată-ar prinde să răsune !*

*Pufoasă, dulce pîine albă, erai atît de rară-n țară...
Ci numai domnii fără țară, din miezul tău se-ndestulară.
Dar astăzi, vii la mine-n casă, fierbinte ca un trup de fată,
Și-n mii de mii de alte case, în orice zi ești sărutată,
De cei ce poartă nea pe creștet și de copii cu ochi de stea.
Ce bună este pîinea noastră și cîte visuri sînt în ea...*

*Și dacă astăzi cînt și fiuer, precum copacul din zmicele,
(Cînd se revarsă primăvara și bate vîntul printre ele)
Eu, uriașei pîini a vieții înnoitoare-i dau cînstire
Că tot poporul dîn ea gustă felia lui de fericire.
Și slavă-nalt acelu care bătu țarușii pe moșie
Și-a pus maiava altor vremuri să plămădească-adînc, în glie.
Acelui ce-a cules din veacuri chemările de dor și ură
Și strigătul pentru dreptate care zbură din gură-n gură,
Și înspre zile-mplinirii te-a luat cu sine și-a luptat
Să fie pîine și dreptate — și faptă fie ce-am visat.*

AL. N. TRESTIENI

Un erou al romanului „BĂRĂGAN”

Cînd a venit acum patru ani în „baltă” (așa-i spus oamenii, gospodăriei așezată pe pămîntul care desparte brațul Borcea de Dunăre) inginerul Pirvu Dumitru și-a tras șapca mai afund pe cap și a privit mult, mult, pe sub sprincene, întinderea nesfîrșită, înșepată pe alocuri de sălcii rare și pleșuve.

S-a aplecat într-un tîrziu, a luat un pumn de fărină neagră, sfărîmicioasă și mirosind-o a murmurat printre dinți :

— O s-o facem și pe asta !

Înainte vreme orînduise bine treburile într-o gospodărie prin Prahova și, drept răsplată, ministrul i-a dat o muncă pe măsura lui. Iată baltă ! Zece mii de hectare. Ți-ajung ? Fă acolo agricultură, zootehnie, legumicultură, piscicultură, orezărie, crește plante industriale, mă rog, tot ce crezi că se poate face în baltă și-i de folos țării. Din prima zi a pornit grăbit, ca un om flămînd, după treabă, să-și cunoască gospodăria, s-o măsoare cu pasul, să-l știe oamenii și locurile.

Inginerul Pirvu este un om cam la vreo patruzeci de ani, bine legat, repezit la vorbă, aspru la căutătură, totuși prietenos cu oamenii. E plin de nerăbdare și uneori la ședințe stă ca pe ghimpi răsucindu-și supărat șapca în mîini. Ii zboară gîndul de la magazia cea mare, pe care toată noaptea oamenii munciseră să o pregătească pentru porumb, la privalul secat pe care două tractoare taie brazdă nouă pentru orezării sau la remiza de mașini care a devenit neîncăpătoare.

În primul an de la venirea sa în gospodărie, inginerul Pirvu, sprijinit de colectivul destul de mic de muncitori pe vremea aceea, au smuls bălții aproape 1600 de hectare. Pe 600 au pus grîu și-au scos cam 1100 kg. la hectar. Orzul de toamnă semănat pe 440 hectare a dat și el binisor: 900 de kilograme la hectar. Numai cu porumbul au cam greșit-o cei de la Gospodăria Agricolă de Stat Panduri din comuna Pietroiu, ralonul Fetești. S-a cheltuit pe pachetul de porumb de 500 de hectare, multă muncă, mulți bani și multe nopți nedormite. Creștea porumbul înalt cît omul, înalt cît casa, creștea și buruiianul la fel, afurisitul de buruiian, care, aici, poartă numele de „coada pisicii”. Lucrările agrotehnice în baltă, însăși apariția porumbului în această împărăție sălbatecă călcătoarea pînă atunci numai de picior de lup, au făcut ca buruiianul să lupte cu strășnicie împotriva omului venit aici să-l biruie. Porumbul în acel an, 1950, a dat doar 450 kg. la hectar.

În anul 1951, au mai smuls bălții vreo mie de hectare și au întins cultura păloaselor pînă la 1100 hectare: 800 cu grîu și 300 cu orz.

S-a bătut, nu s-a bătut inginerul șef Dumitru Pirvu și muncitorii gospodăriei cu buruiianul, dar acum trebuia să înceapă lupta cu papura, căreia încet, încet, îi lua locul griul. Au plivit oamenii cît au putut papura, au hăcuit-o, iar mai tîrziu, cînd griul a început a înfrăși, l-au lăsat să biruie singur.

L-au secerat prin iulie-august, cu cîteva secerători simple trase de cai. Multă bătaie de cap a avut inginerul șef cu secerătorile astea. O mașină grea nu putea lucra pe un sol atît de moale. L-au treierat greu, batozele se căsneau anevoie cu atîtea paie și papură, dar rezultatul a întrecut așteptările: peste 1100 kg. la hectar, media pe 800 de hectare ! Pentru cei care cunosc agricultura de cîmp cifra aceasta nu spune prea mult. La acolo, o biată mie de kilograme la hectar ! Însă pentru ca să scoți mie asta de kilograme din baltă e lucru de minunăție !

Un an mai tîrziu, inginerul Pirvu a încercat și un pachet de 250 de hectare, pe care a semănat în. Bună treabă ! 2800 kg. în fuior de toată frumusețea la hectar.

Îndată ce Ion D. Nicolae cu tractoriștii lui au mai desțelenit 1000 de hectare, inginerul șef a și semănat 400 din ele cu sfeclă de zahăr. Sfecla a răsărit frumos, fără goluri. Dar cum își desfăcea frunzișoarele gata și dușmanul, un vierme căruia îi pria de minune milul lăsat de ape după inundații și care, în două-trei nopți, măcina toată cultura.

Cu încăpăinare, inginerul șef a hotărît să se are și să se semene cele 400 de hectare. a doua oară, a treia oară, a patra oară. La pachetul de sfeclă erau mobilizați toți oamenii gospodăriei în frunte cu secretarul de partid și directorul. Și n-a fost „baltă” mai tare decît oamenii: în acel an sfecla a dat 13.189 kg. la hectar. Cei din gospodărie țin minte bine aceste 189 kg. peste 13.000, pentru că mult s-au canonit să le dobindească de pe un sol îndărătnic și afurisit.

Un an mai tîrziu, brigada lui Dumitru Mițache din secția Șocariciu la care își abătuse adesea pașii inginerul șef. a strîns de pe 66 hectare semănate cu grîu, 3200 kg. la hectar...

Pe inginerul Pirvu l-am cunoscut acum vreun an într-un prival uitat, în baltă. Era vară, arșiță. El se purta numai într-o cămașă cenușie, udă de sudoare. Aflasem că făcuse cerere să fie primit în rîndurile candidaților de partid și că tovarășii săi de muncă, i-o primiseră. Vroiam să stăm de vorbă, dar n-avea timp deși, acolo-n cîmp, părea că se odihnește. Mai tîrziu, mi s-a spus că pe locul acela s-a experimentat o nouă varietate de grîu. De aceea inginerul n-avea răbdare și nici vreme pentru mine. În mintea lui clocea un gînd îndrăzneț, unul din acele multe gînduri și planuri pe care le-a urmărit cu luare aminte și a fost martor înfăptuirii lor scriitorul V. Em. Galan, care a poposit în aceste locuri multe luni, ca să scrie o carte.

Și așa cum l-am văzut pe inginerul Pirvu, un om obișnuit, singur pe un bărăgan de pămînt înșelenit, frămîntîndu-și mintea să-l supună și să-l facă roditor, am înțeles de ce omul acesta a trezit în scriitor imaginea acelu inginer Matei, atît de impresionant și viu zugrăvit în romanul „Bărăgan”.

GH. FLORESCU

Increzători în viitorul nostru...

Fotomontaj de N. FRIEDMAN

Lumina

ERBER

oarbe seva din pămînt
în grădina-nmiresmată.
lam stingheri, pe dibuite,
dus pe dreptele cărări.
m — un far în depărtări
eam pe mări neliniștite.
ădeau pentru dreptate,
în frunte ne-nfricat
zi acum desfășurat
urpuriu peste cetate.
munca-n fără clocotește,
i vremurilor noi,
i mergînd în pas cu noi,
povețe, părintește.
nd în mină, pe ogoare,
e-țară ne-o clădim.
i nseamnă c-o-mplinim
viață — facem sărbătoare.
omînește de D. MIHAIL

PTIE

de viață-n inimi s-au înscris.
rătăcirilor deșarte,
e foc al lumii noastre arde.

de demult se stinge-n vis —
pe drumul anilor deschis,
ne conduce mai departe,

MĂRTURIILE ALE DRAGOSTEI FRĂTESTE

Departe-i Dunărea de Volga, departe-i Cubanul de Bărăganul tău natal, dar cit de aproape ți se par toate când, aplecat peste o coală de hirtie, ți așterni în slove gândul tău într-aripat... Povestești despre primele izbînzi ale colectivei, despre uzina ta frun-tașă sau brodezi cu dragoste visul tău de-a fi învățătoare... Scrii de una, de alta, ceri un sfat, pui o întrebare...

Și iată că ți sosește peste citva timp răspunsul așteptat. Din slovele lui, ochiul soarbe lumina adevărului, visul prinde aripi cutezătoare și zboară departe, spre viitorul fericit a cărui intruchipare o găsești acum în viața minunată a oamenilor sovietici care construiesc comunismul.

Aceste simțăminte le vei încerca desigur, citind în rîndurile de mai jos, fînturi din scrisorile trimise de oameni ai muncii din țara noastră prietenilor lor sovietici și fragmente din scrisorile de raspuns primite.

VA MULȚUMESC DIN INIMA PENTRU TOATE ÎNVAȚATURILE

Prietenii mei dragi,

Vă scriu acum citeva rînduri vouă, care timp de un an întreg, acolo în uzina voastră mi-ați arătat cu atîta dragoste înalta tehnică sovietică.

Nu voi uita niciodată lucrurile minunate și interesante pe care le-am văzut în uzina voastră; totul era nou pentru mine, totul îmi arăta înălțimea realizărilor voastre, sentimentele calde ale oamenilor sovietici.

...Întorcîndu-mă în patrie, m-am simțit în alt om. Mă simțeam în stare să rezolv problemele cele mai grele, pentru că la baza cunoștințelor mele se afla tehnica voastră și metodele voastre de muncă. Am început să le aplic în practică la uzina „Electroputere” din Craiova.

Aici am început să lucrez ca maistru șef, iar apoi ca șef de secție, și împreună cu tovarășii mei de muncă, pe baza tehnologiei sovietice, am creat tipuri noi de motoare electrice, cu o capacitate de 100 kilowați, motoare fabricate pentru prima dată în țara noastră.

Socotesc, de asentenea, că o mare realizare a colectivului de tehnicieni este construcția alternatorului de 1.000 kilowați realizat datorită cunoștințelor căpătate în marea țară a socialismului.

...Vă rog să mă credeți, dragi tovarăși, că nu voi uita nimic din cele învățate la voi și voi căuta și de aci înainte să îmbin activitatea mea profesională cu cea politică muncind pentru întărirea patriei mele dragi.

MEDREA ȘTEFAN

Dragă tovarășe Medrea,

Scrisoarea pe care ne-ai trimis-o ne-a bucurat mult și ne-a amintit de vremea cînd d-ta și tovarășii d-tale ați făcut practică la noi.

...De cînd ați fost la noi pentru practică, am făcut progrese. Acum lucrăm mult mai bine. De pe la sfîrșitul anului trecut, secția noastră și-a depășit lunar planul la toți indicii. Asemenea realizări au și celelalte secții ale uzinei. Și ca o urmare a acestor succese, uzina noastră a primit în acest an de două ori — pe trimestrul I și II — Drapelul Roșu de producție al Ministerului Industriei Electrice. Acum ne străduim să cunoaștem și să mînuim bine noile tipuri de mașini, cum este de pildă, mașina cu izolator organic de siliciu. Mulți oameni ai muncii, din secția noastră, au făcut o serie de propuneri valoroase pe care le introducem în prezent în procesul de producție.

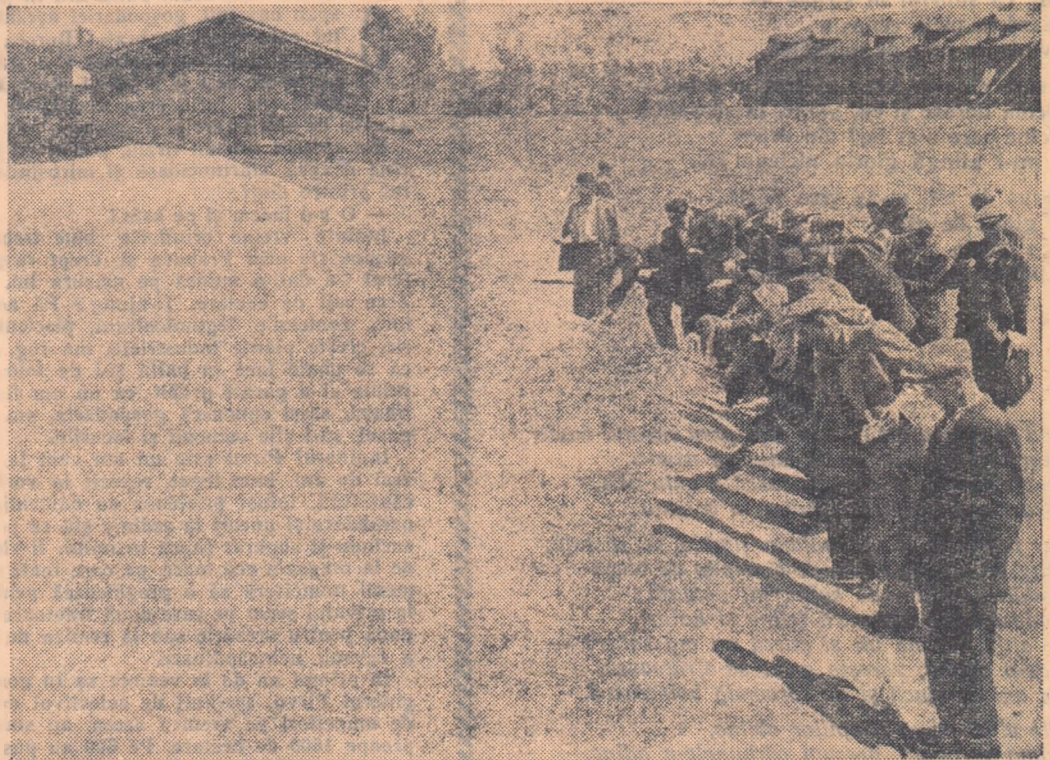
Sîntem siguri că în termenii fixați de conducerea uzinei, vom mecaniza munca manuală la mai multe operații, vom im-

bunătăți condițiile de muncă și vom introduce noi mașini perfecționate. Acest lucru este deosebit de important în special pentru secția noastră.

...Vă rugăm să transmiteți muncitorilor uzinei dvs. salutul nostru frățesc.

G. CORHOV

șef de secție, fabrica de mașini și aparate electrice „H. E. M. Z.” Harkov

Una din delegațiile de țărani romîni care au vizitat Uniunea Sovietică, în fața unei grămezi uriașe de grîu la aria colhozului „I. V. Stalin” din raionul Salsk, regiunea Rostov.

Scrieți-ne despre viața voastră de școlari

Iubiți prieteni,

Noi, pionierii grupului II din orașul T. Severin am hotărît să vă scriem această scrisoare și să vă povestim cum ne petrecem timpul liber și cum se îngrășește de noi partidul nostru.

În componența grupei noastre intră pionierii de la clasa a II-a pînă la clasa a VII-a în afară de activitatea noastră în cercurile casei pionierilor, noi organizăm și alte acțiuni, cum este de pildă urmărirea fiecărui fenomen în dezvoltarea și transformarea plantelor.

Pentru a acorda un ajutor dezvoltării industriei țării noastre, depunem o vie activitate în ce privește stringerea de fier vechi. De asentenea, luăm cu plăcere parte la diferite concursuri.

Am vrea foarte mult ca în răspunsul vostru să ne povestiți cum vă organizați timpul liber și cum învățați.

Vă trimitem salutul nostru de pionieri.

Pionierii din grupa a II-a a orașului T. Severin.

Dragi colegi romîni,

Elevii școlii medii Nr. 12 „V. I. Lenin” din Crasnoselsc au primit scrisoarea voastră și vă transmit un călduros salut.

...Școala noastră, dragi prieteni, are un cerc al tinerilor naturaliști la care lucrează 85 de elevi din clasele V-X. Membrii cercului sînt grupați în 5 secții: pomicultori, agricultori, legumicultori, horticultori, apicultori. Toate secțiile lucrează foarte bine.

O cultură nouă în raionul nostru este viața de vie. Datorită unei bune îngrijiri, am obținut în această privință rezultate foarte bune. Pe terenul nostru experimental dau rod acum 50 de butuci de vie și sînt plantate încă 300 de vițe tinere. De asemenea, pe terenul nostru experimental cultivăm agrișe, coacăze fragi, zmeură, nuc, pișci și alte plante. Mai avem pe lângă școala noastră și o pepinieră de 1000 de portocali (meri, vișini, cași, pruni, trandafiri), pe care elevii îi vor altoi.

Pe terenul nostru cresc peste 60 diferite culturi anuale. Anul acesta tinerii noștri naturaliști cultivă pentru prima oară hibridii de porumb „Vir-42”. Comsomoliștii din școala noastră și-au luat angajamentul să obțină o recoltă bogată de porumb pe o suprafață de 5 ha, a colhozului apropiat, unde ei aplică toate cunoștințele căpătate în munca pe terenul experimental.

Tinerii naturaliști-micuriști, elevii ai școlii medii nr. 12 „V. I. Lenin” din Crasnoselsc.

URMARIM CU DRAGOSTE MINUNATELE VOASTRE REALIZARI

Scumpe surori,

Femeile din gospodăria agricolă colectivă „11 Iunie” din comuna Hălchiu, regiunea Stalin, urmăresc cu multă dragoste realizările minunate pe care le obțineți voi femeile sovietice, alături de întregul popor sovietic, în lupta pentru construirea comunismului.

În presa noastră, am citit despre realizările colhozului vostru și despre renumita crescătoare de porci, Alexandra Liusova, participantă la Expoziția Agricolă Unională. Noi am vrea însă să aflăm și mai multe. De aceea v-am fi foarte recunoscătoare dacă ne-ați povesti pe îndelete despre viața și munca voastră...

Colectivistele din g.a.c. „11 Iunie”, comuna Hălchiu, regiunea Stalin.

Dragi prietene din Hălchiu,

Noi femeile din artelul agricol „Budionovet” din raionul Mejdurecensc, regiunea Vologda, v-am citit cu mare interes scrisoarea, din care am aflat vești despre viața voastră și despre primele succese pe care le-ați obținut în construirea gospodăriei colective. Aceste succese arată că datorită atitudinii conștiințioase față de muncă a tuturor colectivităților, ați ob-

ținut într-un timp scurt succese însemnate în dezvoltarea agriculturii și a creșterii vitelor și ați mărit prin aceasta veniturile voastre personale.

Succesele voastre ne bucură foarte mult.

...Și acum să vă povestim și despre noi. Artelul nostru agricol „Budionovet” a fost organizat în anul 1931. Azi el are multe ramuri de producție în care însă locul de frunte îl ocupă creșterea vitelor.

...În momentul organizării artelului agricol nu am avut fermă pentru creșterea porcilor. În prezent colhozul are o fermă cu un număr de 184 porci. Pentru creșterea porcilor albi de înaltă productivitate, artelul participă pentru a patra oară la Expoziția Agricolă Unională. La expoziție, ferma noastră de creștere a porcilor a prezentat o serie de exponate printre care scroafa „Iuninea”, care în anul 1954 a dat 40 de purcei la două fătări. Fiecare scroafă a dat în medie pe fermă anual cite 29 purcei. Numai ferma pentru creșterea porcilor a adus în acest an colhozului un venit de peste 260.000 ruble. Pentru participarea la Expoziție în anul 1954 artelul a fost premiat cu un autocamion și un autoturism, iar responsabilii fermei de porci a colhozului, Alexandra Liusova, Laureată a Premiului Stalin și deputată în Sovietul Suprem al U.R.S.S., a fost premiată cu un automobil „Pobeda”. De asemenea, îngrijitoarele de porci care lucrează sub conducerea ei, Lidia Corotova și Ana Anosova au primit drept premiu cite o mașină de cusut. ...Crește economia colhozului, cresc și veniturile colhoznicilor. În anul 1954 lucrătorii de la fermele pentru creșterea porcilor au primit în afară de veniturile în natură și mari sume de bani. Alexandra Liusova a primit, de pildă, 17.481 ruble, iar Ana Anosova și Lidia Corotova cite 6.152 ruble.

Noi, colhoznicile din colhozul „Budionovet” luptăm — alături de frații, soții și părinții noștri — pentru o viață fericită, pentru pace în lumea întreagă.

Vă trimitem, dragi prietene din Hălchiu, sincere salutări.

Colhoznicile din artelul agricol „Budionovet” raionul Mejdurecensc, regiunea Vologda.

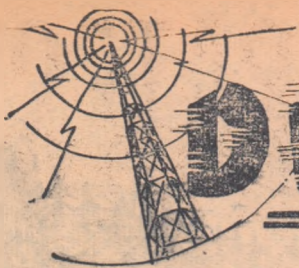
COMUNIST CA EL SĂ FIU

Am avut un dor pe lume
Să mă duc în Uniune,
Dorul mi l-am împlinit
Și-am văzut tot ce-am dorit.
Din Ucraina, hăt mai sus,
Pînă la Caucaz m-am dus.
Eu vă spun cu jurămint:
Văzui raiul pe pămînt.
De-aș fi meșter la cîntare
Aș porni în lumea mare
Și aș zice-n orice casă
O cîntare prea frumoasă.
Omule, dacă ești bun,
Lasă-mă ca să ți-o spun:
Foate verde spic de orz
Dragă-i viața la colhoz.
M-au poftit să intru-n casă
Și m-au așezat la masă
Și mi-au pus pe farfurie
Bunătași de la moșie,
Bunătași de la colhoz
Foate verde spic de orz.
Fast-a rusu! ca și mine.

Rob la hida ciocoime
Dar Revoluția mare
I-a dat pe vecie soare,
Sovietica putere
I-a dat tot ce viața-i cere
Și-l crescuse ca pe-un pom
Ca să fie-n viață om.
Mult am stat și m-am mirat
În colhoz cît am umblat;
Muncie, ascultă frate,
Mai toate-s mecanizate.
Omul și mașinile
Fac toate minunile.
N-oi uita cît oi trăi
Vorba comunistului
Ce mi-a dat mare povață
Pentru lucru, pentru viață.
Zisu-mi-a mie Rustan:
„Tovarăș Aurelian,
Dacă tu ești presedinte,
Rogu-te să iei aminte:
Omu-n muncă cînd greșește
Ceartă-l zdravăn părintește

Da' să-l lauzi cînd e în frunte
C-atunci muși cu el un munte.”
Bucuratu-m-am de sfaț
Ca de-un dar ce mi s-a dat
Fiindcă io-s un presedinte
Ca și țarul cel fierbinte,
Da' se-ntimplă cînd muncesc
Cite-un pic să mai greșesc
Și mă prinde-o supărare:
Colectiva, frățioare,
Nu e prima între toate
Dură eu mă tot silesc
Colectiva s-o-nfloresc
Ca și Rustan să muncesc.
Cît pe lume voi fi viu
Comunist ca el să fiu.

IACOB AURELIAN
presedintele g.a.c. „Olga
Banciu” comuna Bradu,
raionul Sibiu, membru în-
tr-o delegație de țărani
muncitori care a vizitat
Uniunea Sovietică

O primejdie pentru pacea lumii: militarismul german

de academician Zaharia Stancu

In ultima sută de ani militaristii germani au tulburat în trei rânduri pacea Europei și a lumii, punind la cale și dezlănțuind trei războaie, din care ultimele două s-au transformat curind după dezlănțuirea lor în războaie mondiale. Astfel, în 1870, militaristii germani au atacat Franța și au învins-o. Ei au doborât imperiul lui Napoleon al III-lea, au supus Franța la mari despăgubiri de război și l-au răpit vechile ținuturi franceze Alsacia și Lorena. Cu acel prilej militaristii germani i-au ajutat pe reacționarii francezi să învingă Comuna din Paris, prima încercare a muncitorilor francezi de a constitui un stat în care exploatarea omului de către om să nu mai existe.

În 1914 militaristii germani au atacat dintr-o dată Rusia și Franța. Ei s-au aliat atunci cu militaristii din imperiul austro-ungar, cu Bulgaria peste care domnea Ferdinand de Coburg și cu Turcia. După 4 ani și ceva de război, militaristii germani au fost înfrinți. Împăratul german a fugit în Olanda. Germania a devenit republică. După puțin timp însă, militaristii germani s-au întărit, l-au adus în capul statului pe mareșalul Hindenburg, acela care comandase armatele germane în timpul războiului, iar acesta a sfârșit prin a-l chema la putere, în 1933, pe Adolf Hitler.

În 1939, militaristii germani au atacat Polonia și au ocupat-o, au intrat în război cu Franța și Anglia. În primăvara lui 1941 au atacat Grecia. În vara aceluiași an au pornit război și împotriva Uniunii Sovietice. După ce au copleșit numeroase ținuturi, au ars mii de sate și sute de orașe, militaristii germani au fost înfrinți. Se părea atunci, la sfârșitul celui de al doilea război mondial, că istoria militarismului german a luat sfârșit. Timpul a dovedit însă că militarismul german nu a pierit, că militaristii germani nu au învățat nimic din istoria pe care ei înșiși au trăit-o.

Astăzi în Republica Federală Germană ia naștere, cu ajutorul Statelor Unite ale Americii, al Angliei și chiar cu al Franței — în conformitate cu tratativele încheiate de guvernul de la Bonn, la Paris și la Bonn, cu puterile apusene — o nouă armată germană. În fruntea acestei noi armate a Germaniei apusene sînt puși mareșal și generali care au slujit în armata germană sub Adolf Hitler și au pierdut ultimul război.

Este limpede că această nouă armată germană are drept scop nu apărarea Germaniei apusene, pe care nimeni nu o amenință cu războiul, ci pornirea unui alt război care nu ar înfriza să se întindă și să cuprindă în flăcările lui întregul glob pămîntesc.

Popoarele lumii nu vor însă război. Ele vor să trăiască în pace și să-și dezvolte industria și comerțul lor, arta și cultura lor. Nici poporul german, care a avut și el de suferit de pe urma războaielor dezlănțuite de conducătorii săi, nu mai dorește un nou război, care, fără îndoială, i-ar aduce și lui însuși mari suferințe. Poporul muncitor german luptă acum împotriva clicilor militariste germane care alcătuiesc o nouă armată. Germanii știu astăzi bine că militarismul german este o primejdie pentru pacea lumii.

Popoarele lumii iubitoare de pace sînt hotărîte să ajute poporului german în lupta sa pentru apărarea păcii, în lupta sa pentru împiedicarea militaristilor germani de a dezlănțui un nou război mondial.

Avem temeiuri să credem că această luptă va fi câștigată, că pacea lumii, al cărei stegar este marea Uniune Sovietică, alături de care se află țările de democrație populară și oamenii cinstiți din lumea întreagă, va fi salvată și întărită.

ARMATA EUROPEANĂ
CENTRUL DE RECRUTARE
VEST — GERMAN

FABRICANTUL DE ARMAMENT: — Vă place noua funcție, Herr General?
FOSTUL HITLERIST: — Păi nu se deosebește cu nimic de cea veche.

Salutăm cu bucurie

primirea țării noastre în O. N. U.

Adînc recunoscători Uniunii Sovietice

Membrii gospodăriei noastre colective „Ilie Pintiile” și toți țărani muncitori din satele comunei Fărcașele au primit cu deosebită mulțumire vestea primirii țării noastre în Organizația Națiunilor Unite.

Primirea țării noastre și a altor țări în O.N.U. este rodul luptei neîntrerupte dusă de-a lungul anilor de Uniunea So-

vietică. Sintem adînc recunoscători Țării Sovietice, care prin inițiativa luată, a făcut ca la actuala sesiune a O.N.U. să triumfe principiul conviețuirii pașnice între țări, oricare le-ar fi întocmirea treburilor interne. Poporul nostru i-a fost dat să vadă încă o dată ce prieten mare și de nădejde are în Uniunea Sovietică.

Noi, colectivii, vom depune și mai multe străduințe în obținerea de recolte mari în anul ce vine, pentru ca țara noastră scumpă să înflorească neconținut spre binele întregului popor muncitor.

STANCIU DUMITRU
președintele g.a.c. „Ilie Pintiile” comuna Fărcașele, raionul Caraia

O victorie a forțelor păcii

Admiterea țării noastre, împreună cu alte 15 țări, în O.N.U. este o victorie de seamă a forțelor păcii din lumea întreagă. Republica Populară Romînă este recunoscută de toată omenirea ca o țară iubitoare de pace. Prețuirea de care se bucură țara noastră în rîndul forțelor păcii este urmarea firească a politicii neclintite de pace și prietenie cu toate popoarele lumii, dusă de guvernul R.P.R.

Acum, cînd țara noastră face parte din O.N.U., ea își va aduce, prin trimișii săi, o contribuție mereu mai însemnată la înfăptuirea unei înțelegeri și colaborări tot mai strînse între toate popoarele lumii.

IOAN PLOPEANU
președintele sfatului popular al
comunei Dăneasa, regiunea București

Curmarea unei vechi nedreptăți

Alături de colegii mei, trăiesc clipe de adîncă mulțumire sufletească. Republica Populară Romînă și-a ocupat locul cuvenit în O.N.U.

Admiterea țării noastre și a celorlalte 15 state în O.N.U. este un mare succes al forțelor păcii. De acum încolo, în cuvîntul reprezentantului român, la tribuna O.N.U. se va face auzit însuși glasul nostru, al celor ce ne pronunțăm rîspicat pentru liniștea și fericirea copiilor noștri. Republica Populară Romînă și-a căpătat de multă vreme prestigiul binemeritat în rîndul țarilor lumii.

PETRESCU SILVIA
învățătoare emerită, Galați

Note politice

„Patriotism” de un dolar

Domnul Casselman, un industriaș din Los Angeles, s-a gîndit că poate să-și mărească afacerile născocind un soi ciudat de „patriotism”. Într-o bună zi, el a pus pe usa prăvăliei sale următoarea reclamă: „Cumpărați formulare de lealitate pentru uz personal... Arătați-vă patriotismul: vă costă numai un dolar bucata. Nu așteptați pînă veți fi chemați în fața comisiei pentru cercetarea activității antiamericane. Procurați-vă formularul lui Casselman, în culorile companiei cu tablourile lui Lincoln și Washington (foști președinți ai S.U.A.). Scrieți-vă numele dedesubt și nimeni nu vă va mai bănuși că sînteți comunist”.

Bucurîndu-se că va face treabă bună și se va îmbogăți cît aj bate din palme, domnul Casselman se felicita singur pentru ideea lui năstrusnică. Numai că cetățenii americani nu s-au grăbit să plătească pe „patriotismul” său nici cel puțin o para chioară.

Rezultatele unei anchete

De curînd, ziarul american „Wisconsin Agriculturist and Farmer” a făcut o anchetă printre cititorii săi, cerîndu-le părerea asupra necesității schimburilor de vizite între Uniunea Sovietică și Statele Unite ale Americii.

Rezultatul anchetei: 70 la sută din cititorii întrebați au răspuns că aceste vizite sînt binevenite și folositoare. „Este mai bine să ne vizităm unii pe alții decît să luptăm unii împotriva altora” — a declarat unul din cititori. „Să schimbăm idei în loc de gloante” — a spus fermierul Ed. Erman.

Se înțelege că un asemenea rezultat a nemulțumit adînc autoritățile americane care ar fi dorit cu totul altceva. Faptele, însă, sînt încăpătinate. Ele nu pot fi ascunse.

De la Comitetul pentru decernarea premiilor internaționale Stalin „Pentru întărirea păcii între popoare”

MOSCOVA 20 (Agerpres). — TASS transmite: La 7 și 9 decembrie au avut loc sesiunile Comitetului pentru decernarea premiilor internaționale Stalin „Pentru întărirea păcii între popoare”, sub președinția academicianului D. V. Skobelțin.

Comitetul a examinat propunerile primite cu privire la decernarea premiilor internaționale Stalin pe anul în curs și a adoptat următoarea hotărîre:

**CU PRIVIRE LA DECERNAREA
PREMIILOR INTERNAȚIONALE STALIN
„PENTRU ÎNTĂRIREA PĂCII ÎNTRE POPOARE”
PE ANUL 1955**

Hotărîrea Comitetului pentru decernarea premiilor internaționale Stalin „Pentru întărirea păcii între popoare” din 9 decembrie 1955

Pentru merite remarcabile în lupta pentru menținerea și consolidarea păcii se decern **premiile internaționale Stalin „Pentru întărirea păcii între popoare”** următoarelor persoane:

- Lasaro Cardenas — fost președinte al Mexicului.
- Șeic Muhammed Al-Așmar — activist pe țărîm obștesc (Siria).
- Josef Wirth — fost cancelar al Reichului German (Republica Federală Germană).
- Ton Dyk Thang — președintele Comitetului național al Frontului patriotic din Vietnam.
- Akiko Seki — activist pe țărîm artistică (Japonia).
- Ragnar Forbakk — pastor al catedralei din orașul Oslo (Norvegia).

- Președintele comitetului — academicianul D. V. Skobelțin.
- Vicepreședinții comitetului — Go Mo-Jo (China); Louis Aragon (Franța).
- Membrii comitetului — Anna Seghers (R. D. Germană); Antonio Banfi (Italia); John Bernal (Anglia); Pablo Neruda (Chile); Mihail Sadoveanu (România); Sahib Singh Sokhei (India); Jan Dembowski (Polonia); G. V. Alexandrov (U.R.S.S.); A. A. Fadeev (U.R.S.S.); I. G. Ehrenburg (U.R.S.S.).

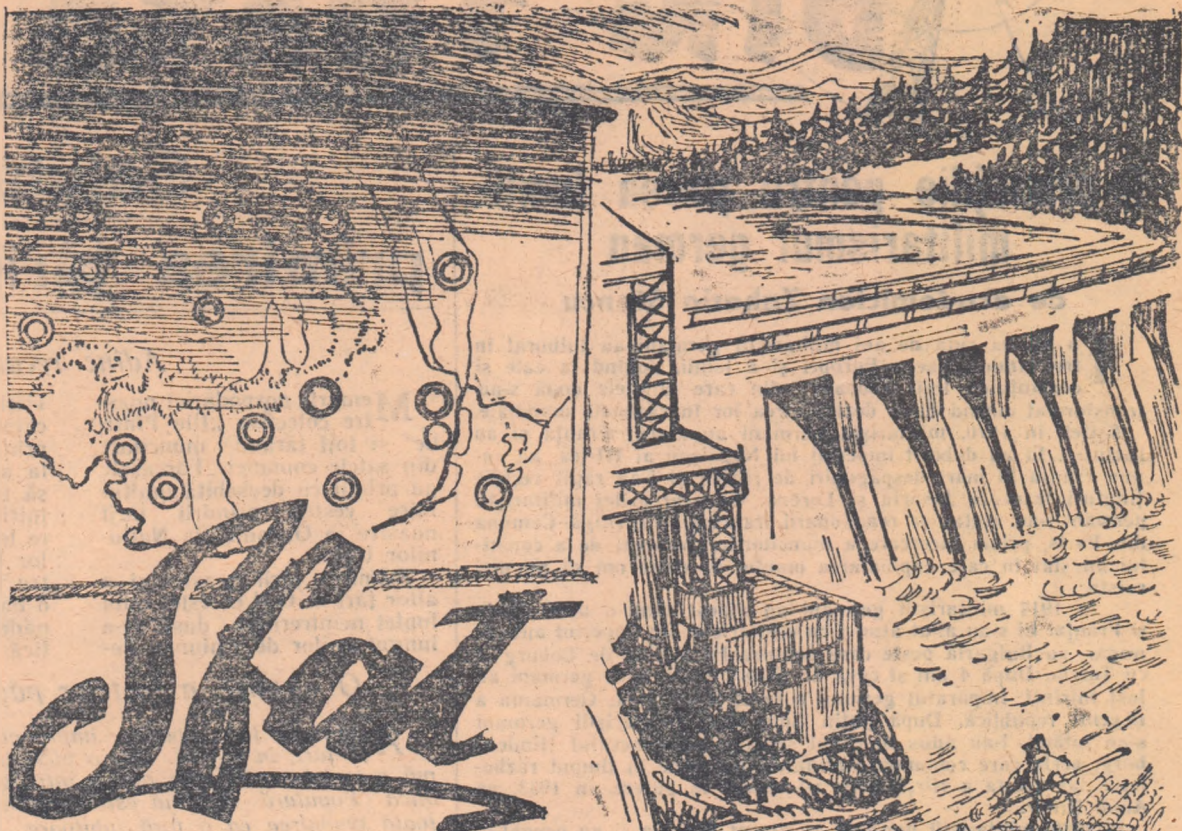
9 decembrie 1955, Moscova.

„Prin crearea noilor baze energetice și folosirea multi-laterală a apelor se vor dezvolta rapid regiunile pe care regimul burghezo-moșieresc le lăsase în înapoiere.

Electrificarea va duce la întărirea alianței clasei muncitoare cu țărănimea muncitoare, la întărirea rolului conducător al clasei muncitoare. Ea asigură mersul înainte al construcției socialiste a țării și dezvoltarea ei real departe spre comunism”.

GH. GHEORGHIU DEJ

(Din „Raport asupra planului de electrificare a țării”, făcut la Plenara C. C. al P. M. R. din 26 octombrie 1950)

Sfat

In oraș, la București
ard luminile-n ferești,
și de-o vreme ard așa,
cum îmi arde inima.

Să vă spun de ce, încep,
desfundind al vorbii cep,
cum desfundă-n munți
izvorul
drum, să ducă-n val zăpo-
rul...

Ard cum n-am mai ars așa
chiar din cer de-aș aduna,
ceru-ntreg cu stele,
ochii mindrii mele
care ard și ei
sara lingă-ai mei.

Vintul toamnei blind bătea
cum in mine inima...

Sus, din plasa nopții, deasă,
stelele clipeau spre-o casă...
La ferești vintul cu ele,
eu și ochii mindrii mele.

Și în casă tot ce vezi
să stai să te minunezi,

Sfat de mult n-a fost se
stele la ferești s-adune,
cintecul să mi-l instrune.
Sfatu-i larg. In casă, soare...

Iar un chip, în ramă prins,
multe ierni în păr i-au nins.
Bunu-i zimbet și-nfiripă,
aprinzind tutunu-n pipă.

Zimbetu-i acolo, unde,
noaptea nu poate pătrunde.

Eu, afară, prieten bun
prins cu vintul, cînt, instrun...
La ferești cu-n hram de
stele
stau și ochii mindrii mele.

Un ortac, măre, vorbea,
inimile răscolea,
vorba-i rară, apăsată,
numai inimă și faptă.
Fruntea 'naltă, pe sub ea
aripe de rîndunea
și în ochii lui cei buni,
arde soare și cărbuni.

Il ascultă și-i tîrziu...
Ochii sorb tot focul viu:
vorba lui care arată
miezul nopții cum să-l bată,
miezul nopții cum să-l sece
în lumină să-l înece.

Sta ortacul și vorbea
lingă el alătura
harta țării sta întinsă
ca fereastra larg deschisă.

de Mihail Gavril

Ochii pe ea s-așintesc
și pe ea se întilnesc,
din ferestre cele stele,
ochii mei, și-ai mindrii mele.

Văd cei munți bătrini,
înalți,
zăpeziți și negurați,
și cei codri mari, umbroși,
cum trec urșii minioși,
veverițe și botgroși.

Iar pe unde-i val de-al
ierbii,
pasc și ciutele și cerbii,
și pe ori și unde treci,
vezi cum curg izvoare reci
și bursucii pe poteci.

Da' nu-s doar bursucii și
cerbi,
că-s și vipere sub ierbi.
Nu e doar albastrul bolții
că-s și lupi ce-și sună colții.

Curg izvoarele în șoapte
și se pierd în miez de noapte...

Minioase pe sub stînci,
trec, se pierd în nopți
adînci.

In oraș, privind de sus,
vezi lumini da' parcă nu-s
și-apoi cite-s, nu-s de-ajuns.
Sate sînt în țară încă
ce mai dorm cu noaptea-n
cîrcă.

Ochii ard ca niște focuri,
oameni luminînd și locuri.

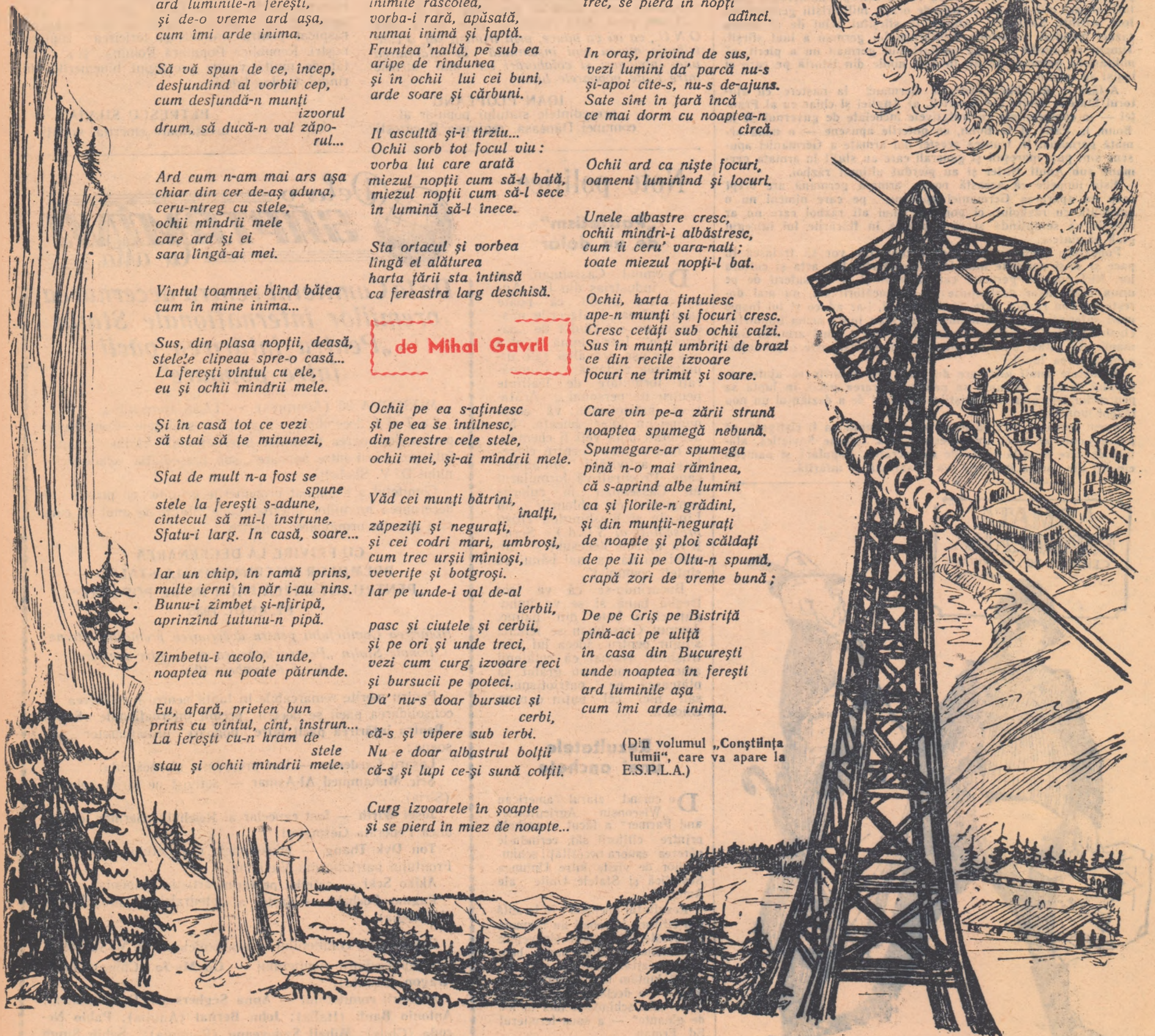
Unele albastre cresc,
ochii mindrii albăstresc,
cum îi ceru' vara-nalt;
toate miezul nopți-l bat.

Ochii, harta țintuiesc
ape-n munți și focuri cresc.
Cresc cetății sub ochii calzi.
Sus în munți umbriți de brazii
ce din recile izvoare
focuri ne trimite și soare.

Care vin pe-a zării strună
noaptea spumegă nebună.
Spumegare-ar spumega
pînă n-o mai rămînea,
că s-aprind albe lumini
ca și florile-n grădini,
și din munții-negurați
de noapte și ploii scîldați
de pe Jii pe Oltu-n spumă,
crapă zori de vreme bună;

De pe Criș pe Bistrița
pînă-aci pe uliță
în casa din București
unde noaptea în ferești
ard luminile așa
cum îmi arde inima.

(Din volumul „Conștiința
lumii”, care va apare la
E.S.P.L.A.)

(Desen de GION)